

First Sunday of The Great Fast Celebration of The Triumph of Orthodoxy

Commemoration of Venerable Theophylactus the Confessor, bishop of Nicomedia (842-845); Apostle Hermas of the Seventy (1st century); Hieromartyr Theodoretus, presbyter, of Antioch (361-363); Martyr Dometius of Persia (363) and two disciples.

Liturgy of Saint Basil the Great

21 March, 2021

Epistle reading from *The Epistle* [letter] of
Saint Paul the Apostle
to *Hebrews* 11:24-26, 32-12:2

- Heb 11:24** By faith Moses, when he was grown up, refused to be called the son of Pharaoh's daughter,
Heb 11:25 choosing rather to be mistreated with the people of God than to enjoy the fleeting pleasures of sin.
Heb 11:26 He considered the reproach of Christ greater wealth than the treasures of Egypt, for he was looking to the reward. [. . .]
Heb 11:32 And what more shall I say? For time would fail me to tell of Gideon, Barak, Samson, Jephthah, of David and Samuel and the prophets--
Heb 11:33 who through faith conquered kingdoms, enforced justice, obtained promises, stopped the mouths of lions,
Heb 11:34 quenched the power of fire, escaped the edge of the sword, were made strong out of weakness, became mighty in war, put foreign armies to flight.
Heb 11:35 Women received back their dead by resurrection. Some were tortured, refusing to accept release, so that they might rise again to a better life.
Heb 11:36 Others suffered mocking and flogging, and even chains and imprisonment.
Heb 11:37 They were stoned, they were sawn in two, they were killed with the sword. They went about in skins of sheep and goats, destitute, afflicted, mistreated—
Heb 11:38 of whom the world was not worthy-- wandering about in deserts and mountains, and in dens and caves of the earth.

Неділя Перша Великого Посту Торжество Православ'я

Помина Преподобного Феофилакта сповідника, єпископа Нікомідійського (842-845); Апостола Єрма із 70-ти (I століття); Священомученика Феодорита, пресвітера Антіохійського (316-363); Первомученика Дометія Персіянина (363) і двох учнів його.

Літургія Святителя Василя Великого

21 березня, 2021

Читання *Апостола* з *Послання* [листа]
святого апостола Павла
до Євреїв 11:24-26, 32-12:2

- Євр 11:24** Вірою Мойсей, коли виріс, відкріся зватися сином дочки фараонової.
Євр 11:25 Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху.
Євр 11:26 Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду. [. . .]
Євр 11:32 І що ще скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про Гедеона, Варака, Самсона, Ефтая, Давида й Самуїла та про пророків,
Євр 11:33 що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітниці, пащі левам загороджували,
Євр 11:34 силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців;
Євр 11:35 жінки діставали померлих своїх із воскресіння; а інші бували скатовані, не прийнявши визволення, щоб отримати краще воскресіння;
Євр 11:36 а інші дізнали наруги та рани, а також кайдани й в'язниці.
Євр 11:37 Камінням побиті бували, допитувані, перепилювані, умирали, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих шкурах, збідовані, засумовані, витерпілі.
Євр 11:38 Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по печерах та проваллях земних. >>

Heb 11:39 And all these, though commended through their faith, did not receive what was promised,

Heb 11:40 since God had provided something better for us, that apart from us they should not be made perfect.

Heb 12:1 Therefore, since we are surrounded by so great a cloud of witnesses, let us also lay aside every weight, and sin which clings so closely, and let us run with endurance the race that is set before us,

Heb 12:2 looking to Jesus, the founder and perfecter of our faith, who for the joy that was set before him endured the cross, despising the shame, and is seated at the right hand of the throne of God.

A reading of *Holy Scripture* from *the Gospel of Saint John the Apostle* 1:43-51

Joh 1:43 The next day Jesus decided to go to Galilee. He found Philip and said to him, "Follow Me."

Joh 1:44 Now Philip was from Bethsaida, the city of Andrew and Peter.

Joh 1:45 Philip found Nathanael and said to him, "We have found Him of whom Moses in the Law and also the prophets wrote, Jesus of Nazareth, the son of Joseph."

Joh 1:46 Nathanael said to him, "Can anything good come out of Nazareth?" Philip said to him, "Come and see."

Joh 1:47 Jesus saw Nathanael coming toward Him and said of him, "Behold, an Israelite indeed, in whom there is no deceit!"

Joh 1:48 Nathanael said to Him, "How do you know me?" Jesus answered him, "Before Philip called you, when you were under the fig tree, I saw you."

Joh 1:49 Nathanael answered Him, "Rabbi, you are the Son of God! You are the King of Israel!"

Joh 1:50 Jesus answered him, "Because I said to you, 'I saw you under the fig tree,' do you believe? You will see greater things than these.

Joh 1:51 And he said to him, "Truly, truly, I say to you, you will see heaven opened, and the angels of God ascending and descending on the Son of Man."

Євр 11:39 І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці не прийняли,

Євр 11:40 бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали.

Євр 12:1 Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжим з терпеливістю до боротьби, яка перед нами,

Євр 12:2 дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого.

Читання *Святого Письма* з *Євангелії святого апостола Івана* 1:43-51

Ів 1:43 Одного разу, захотів Ісус піти в Галилею і знаходить Филипа та й каже йому: іди за Мною.

Ів 1:44 А Филип був з Вифсаїди, з міста Андрієвого та Петрового.

Ів 1:45 Филип знаходить Нафанаїла та й каже йому: про кого Мойсей і пророки писали в законі, Того ми знайшли: Ісуса, сина Іосифового, що з Назарету.

Ів 1:46 І сказав йому Нафанаїл: з Назарету чи може що добре бути? Филип йому каже: іди і подивись.

Ів 1:47 Побачив Ісус, що йде до нього Нафанаїл, та й сказав про нього: от справді Ізраїльтянин, в якому лукавства нема.

Ів 1:48 Сказав Йому Нафанаїл: звідки Ти знаєш мене? Одповів Ісус і сказав йому: перше ніж покликав тебе Филип, Я бачив, як ти був під смоковницею.

Ів 1:49 Відповів Нафанаїл і каже Йому: Равві! Ти Син Божий, Ти Цар Ізраїлів!

Ів 1:50 Озвавсь Ісус і сказав йому: через те, що Я сказав тобі, що бачив тебе під смоковницею, ти віруєш; більше цього побачиш.

Ів 1:51 І каже йому: істинно, істинно кажу вам: од цього часу побачите небо відкрите і ангелів Божих, що підіймаються і спускаються до Сина Людського. >>

First Sunday of the Great Fast, The Triumph of Orthodoxy - Fr. Ihor Kutash

“No one could describe the Word of the Father; but when He took flesh from you, O Theotokos [Mother of God], He accepted to be described.” (*The Sunday Kontakion [Hymn]*)

Today, the Orthodox throughout the world celebrate the Triumph of Orthodoxy over the last of the great heresies.

A heresy is a deviation from the truth of the faith. Orthodoxy does not have an official compendium of doctrines apart from the Nicene-Constantinopolitan Creed proclaimed by the first two Ecumenical Councils of 325 and 381. However, this Creed lays the groundwork for a consistent and excellent perspective on Who God is and what He does for His creation. God is proclaimed to be perfectly One. He is the Father. Also, He eternally begets the Son, Who is True God of True God, incarnate within space and time as the concrete human Person, Jesus of Nazareth, the Messiah, the Christ.

Jesus is one Divine-Human Person, in Whom the Divine and Human essences are in perfect union, yet unmixed but distinct. It is this, Orthodoxy joyfully proclaims, which saves us. God the Son has lovingly accepted to be fully incarnate as a Human Person, thereby linking the humanity we share with Him as a result of this Incarnation, with Divinity, for He always remains true God of true God. It is this, which opens the way to Paradise for us. It is this, which makes it possible for us to grow towards the potential with which God created us, to become like our Creator, gods by grace, as He is God by essence.

This truth is beyond rational understanding, for it links humanity – a profound mystery in itself – with Divinity, which is infinitely beyond human understanding. It must be accepted by loving and wondering faith - and then it sheds a radiant light on all that is around the believer. We see our source and our destination as the ineffable love of God. We see the path that we must travel, as well as our sometimes-dismal failure to do so. We see the inexhaustible forgiveness, direction, encouragement and strength that are always so generously extended to us by God - so that we may rise each time we fall, return each time we stray, and keep on pressing forward to our high calling.

Yet the human mind, bound up as it is in external realities, captivated by the sense of its own ingenuity, keeps on trying to make rational that which is beyond reason (but is not, for all that, unreasonable). And so it

Перша Неділя Великого Посту, Торжество Православ'я - о. Ігор Куташ

“Неописане Слово Отця, що прийняло тіло від Тебе, Богородице, описалось.” (*Недільний Кондак [Гимн]*)

Сьогодні, православні по всьому світі святкують перемогу Православ'я над останньою великою ересю.

Ересь – це відхилення від правди Віри. Православ'я не має офіційного підручника віронавчання крім Нікео-Царгородського Символа Віри, якого проголосили перші два Вселенські Собори 325-го та 381-го рр. Однак цей Символ дає ґрунт для послідовної та чудової перспективи про те, Ким є Бог і як Він відноситься до Свого створіння. Він проголошує, що Бог – Єдиний. Він – Отець. І Він вічно народжує Сина, Який є Бог істинний від Бога істинного, що втілюється у просторі і часі, як конкретна Людина, Ісус з Назарета, Месія, Христос.

Ісус є одна Боголюдська Особа, і в Ньому істоти Божа і Людська – в досконалій єдності, і не змішані а виразні. Це ж те, що нас спасає, як радісно проголошує Православ'я. Бог Син з любові погодився бути втіленим, як Людина, поєднуючи таким чином людську природу, яку ми розділяємо з Ним через це Боговтілення, з Божеством, бо ж Він завжди Бог істинний від Бога істинного. Саме це відкриває нам доступ до Раю. Це ж і дає нам можливість зростати до повноти потенціалу, за яким нас створив Бог: ставати повністю подібними до нашого Творця – богами через Благодать; Він же - Бог по істоті Своїй.

Ця істина – понад людське розуміння, бо ж вона поєднує людськість – яка вже сама по собі глибоко таємнича – з Божеством, яке безмежно вище від будь чого, що людина могла б зрозуміти. Цю істину треба прийняти вірою, з любов'ю та з подивом, і тоді вона осяє ясным світлом усе, що довкола віруючого. Ми бачимо і свій початок і свою ціль у несказанній любові Божій. Ми бачимо шлях, по якому маємо йти, як також наші не раз пригнічуюче невдалі намагання йти по ньому. Ми бачимо невичерпні скарби прощення, настанови, заохочення та сили, якими завжди так щедро обдаровує нас Бог, щоб ми могли знову піднятися після кожного упадку, повернутися після кожного відблукання та постійно намагатися йти вперед до осягнення нашого такого високого покликання.

Та людський розум, який так захоплюється зовнішнім, так полонений впевненістю про свою >

became necessary to defend this truth and, in so defending, find the words to express it as appropriately as could be - usually by paring away statements that did not portray it very well. Thus, even though the previous Councils had proclaimed the truth that Jesus is perfectly Human as well as perfectly Divine, some Churchmen who gained the ear of the Emperor, Leo the Isaurian (685-741), were of the mind that one could not portray the Lord in images, because one could portray only the Human nature and not the Divine, and therefore such images or Icons would divide the indivisible Christ.

Yet, one of the characteristics of a true human being is that they can be portrayed and described in words and in images. To say that this could not be done in Jesus' case was, in effect, to deny that He was truly human – that He must always and forever be beyond true humanity. It would follow that He did not truly unite with our human nature and could not truly identify with and have compassion towards us. In other words His Incarnation would not save us, but simply give us another reason to worship and adore Him and forever yearn for, and - since we are fallen and unable to save ourselves – never truly attain union with Him, never truly attain peace and harmony, never regain the Paradise which, although created for us, would forever remain tantalizingly closed to us.

For more than a hundred years the Orthodox prayed, meditated, suffered and finally received the full victory of the joyous truth: Jesus is indeed truly Human as well as truly Divine. He can indeed – as can all of His people and His Angels – be portrayed in Icons, in the particular style developed to do so which intends to convey both His humanity and divinity. He has truly come to us, to be with us, to raise us up from our tombs and bring us to Paradise.

This final victory was celebrated on the *First Sunday of the Great Fast* at the command of the Empress Theodora in 843 (some sources say 842), and the Orthodox have celebrated it ever since. There were times when, for political reasons, anathemas against heretics, real or perceived, were also proclaimed at such celebrations. This is usually no longer the case. Instead the Orthodox in many cities gather together in one Temple, celebrate a special Vespers and walk in a triumphal procession holding up Icons.

We thank God for His wonderful mercy towards us, for His unfailing and unfathomable love and we dedicate ourselves to ourselves become ever better Icons of His infinite glory, power and love. Amen.

геніяльність, таки намагається зробити раціональним те, що понад раціональністю (а все одно не є нераціональним). Отож цю істину треба було захищати, а захищаючи її, знаходити й слова, які могли б висловити її, як тільки можна, а переважно тим щоб відкидати вислови, які не передають її належно. І так, хоч попередні Собори були проголосили істину, що Ісус – досконала Людина, як і досконалий Бог, деякі церковні мужі, які мали доступ до Імператора Лева Ісаврянина (685-741) додумались до того, що не можна представляти Господа в образах, бо ж таким чином можна представляти тільки людину, а не Бога. Тобто, як вони вважали, такі образи поділяли б неподільного Христа, отож їх треба позбутися.

Та невід'ємна властивість людини є те, що її можна представити й описати в словах та в образах. Казати що так не можна робити по відношенні до Ісуса, це по суті відкидати, що Він справді Людина, а на завжди понад справжньою людськістю. І за цим слідує твердження, що Він справді не поєднався з нашою людською природою, отож і не може справді розуміти нас і нам співчувати. Іншими словами, Його втілення не спасає нас, а просто дає нам ще одну причину прославляти й почитувати Його, але при тому тільки прагнути і ніколи не досягти єдності з Ним, бо ж ми впалі люди, які не можуть самі себе спасти, - отож і ніколи не досягнемо спокою та гармонії, і ніколи не здобудемо Рай, який, хоч і створений для нас і такий привабливий, але вічно закритий, недоступний нам.

Впродовж більше чим сто років православні молилися, роздумували, страждали та нарешті досягнули повну перемогу радісної істини: а саме, що Ісус -дійсна Людина як і дійсний Бог. І Його і Його людей та й Його Ангелів можна представляти в Іконах, написаних за особливим стилем, якого виробили, щоб разом виявляли і Його людськість і Його Божество. Він справді прийшов до нас, щоб бути з нами назавжди, щоб підняти нас з наших гробів та привести нас до Раю.

Цю остаточну перемогу святкували в *Першу Неділю Великого Посту* за наказом Цариці Феодори в р. 843-му (деякі джерела подають 842-му), і Православні так святкують її щороку від того часу. Були часи коли до цих урочистостей також додавали й анатема прокляття проти еретиків, справжніх чи уявних. Переважно це останнє тепер не роблять. Натомість православні в багатьох містах разом у цю Неділю збираються в одному Храмі, служать особливу Вечірню і обходять Храм у переможній процесії, тримаючи Ікони.

Дякуємо Богові за Його чудову милість до нас, за Його незламну й бездонну любов і посвячуємо себе самих ставати все кращими Іконами Його безмежної слави, сили та любові. Амінь.